FREE CINEMA

70

11 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

ENJOY THESE FINAL MOMENTS OF PEACE.

11 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

STAR TREK INTO DARKNESS

ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΧΕΡΙ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ 2

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΝΟ ΞΕΡΕΙ

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

THE ICEMAN

ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΞΑΝΑ

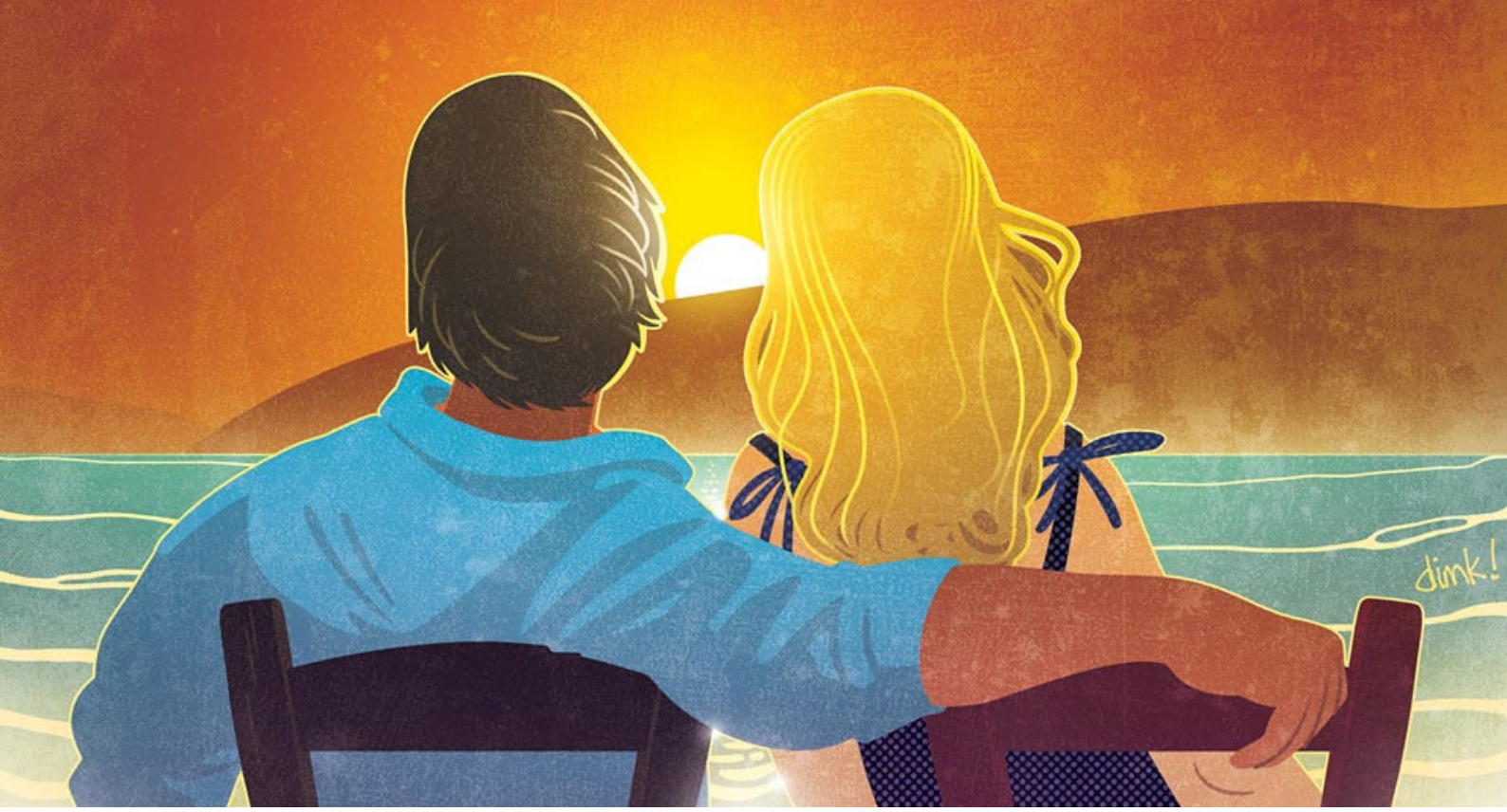

ΤΟ FREECINEMA.GR
ΥΠΕΡΗΦΑΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΞΕΝΕΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ
ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΑΝ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ!

CLICK

11 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

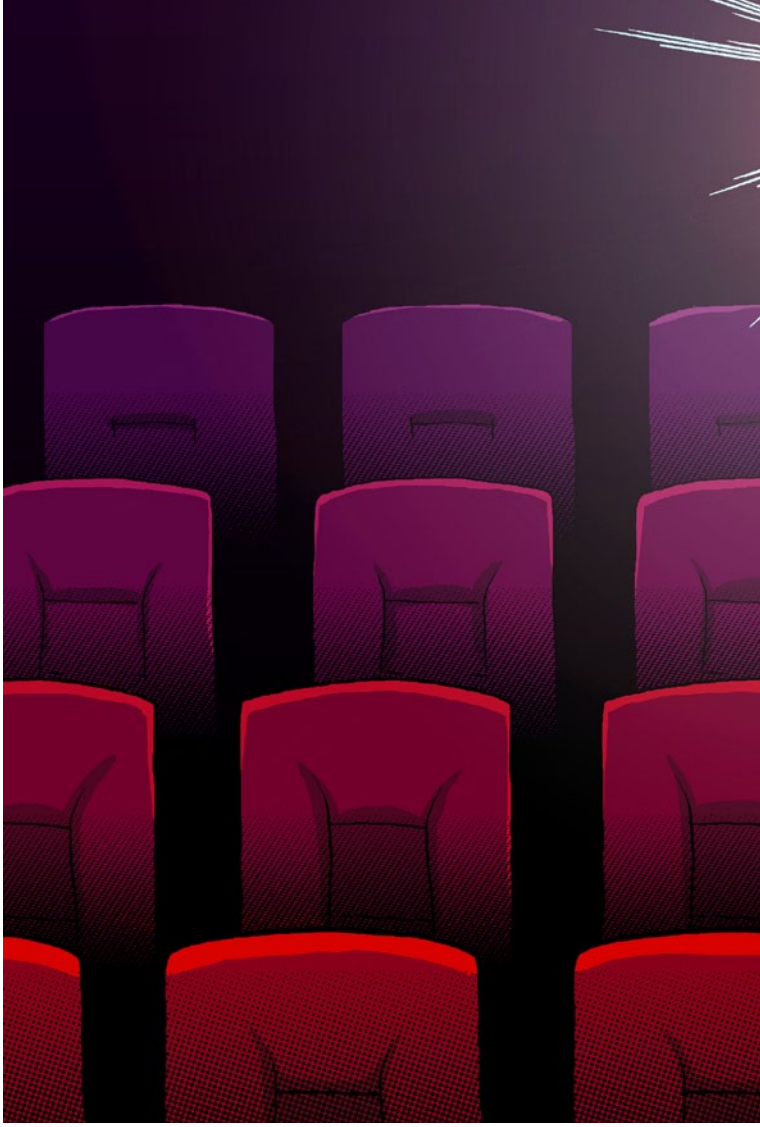

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #70
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

EDITORIAL 70

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Εχουμε φάει το γάιδαρο της μισής «θερινής» περιόδου και η πανωλεθρία στα εισιτήρια είναι ορατή. Τα γραφεία διανομής θα σου γκρινιάξουν και θα τα φορτώσουν στην «κρίση». Εγώ θα τα φορτώσω στην... ποιοτική κρίση.

Ας το δούμε σε απλά μαθηματικά, χωρίς να μιλήσουμε καν με αριθμούς εισιτηρίων (όχι άλλο πόνο!). Αν πούμε, ελαφρώς αυθαίρετα, πως τούτη η σεζόν ξεκινά το Μάη, σταδιακά με το άνοιγμα των θερινών κινηματογράφων, μιλάμε για **έντεκα εβδομάδες,** κατά τη διάρκεια των οποίων κυκλοφόρησαν **πενήντα** (50!) νέες ταινίες, χωρίς να υπολογίζουμε τις πλείστες επανεκδόσεις (περισσότερος πόνος εδώ...).

Με βάση την αξιολόγηση των κριτικών του **FREE CINEMA** και θεωρώντας ότι κάνουμε σωστά τη δουλειά μας, δίχως δημοσιοσχετίστικα γλειψίματα και άλλες «τρικλοποδιές» που μαστίζουν το χώρο, έντεκα ήταν οι ταινίες που έπιασαν ή ξεπέρασαν οριακά το μέσο όρο (του * * ½ στα * * * * *). Είναι εκείνες οι ταινίες που μπορείς να παρακολουθήσεις στο σινεμά αν θέλεις να σκοτώσεις κάπως το χρόνο σου, χωρίς να... κατεβάσεις καντήλια. Οι ταινίες που δεν προτείνεις ανεπιφύλακτα, αλλά... εντάξει, μωρέ.

Στα * * * ½ και πάνω, όμως, τι γίνεται; Από τις αρχές Μαΐου έως και τούτη την εβδομάδα, οι ταινίες που πραγματικά άξιζαν, πάντα κατά τη γνώμη της κριτικής του **FREE CINEMA,** ήταν... **έξι** (με τις γνώμες να διχάζονται για δύο από αυτές). Έξι ταινίες που **άξιζε** να παρακολουθήσεις, από πενήντα φιλμ που βρήκαν το δρόμο για τη μεγάλη οθόνη στη χώρα μας!

Αν θα ήθελα να γκρινιάξω από το δικό μου point of view, λοιπόν, έχουμε μια αγορά η οποία κινείται λες και δεν άλλαξε η εποχή ή η ανάγκη - διάθεση του θεατή να πάει σινεμά. Μια αγορά η οποία λειτουργεί λες και είναι χειμώνας ακόμη! Βγάζοντας, όμως, **τα περισσέματα** του χειμώνα, μαζί με κάποιους λιγοστούς τίτλους που το timing αναγκάζει να διανέμουν ταυτόχρονα με το εξωτερικό και αξίζουν στ' αλήθεια. Αυτή **είναι** η «κρίση» τους.

Ηλίας Φραγκούλης

STAR TREK INTO DARKNESS (2013)

★★★☆☆

Είδος
Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία
Τζέι Τζέι Έιμπραμς

Καστ
Κρις Πάιν,
Ζάκαρι Κουίντο,
Μπένεντικτ Κάμπερμπατς,
Ζόι Σαλντάνα,
Σάιμον Πεγκ,
Καρλ Έρμπαν,
Άλις Ιβ

Διάρκεια
132'

Διανομή
UIP

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Παραβιάζοντας την «Πρωταρχική Οδηγία» του Αστροστόλου, για να σώσει το φίλο του Σποκ, ο Κερκ χάνει τη θέση του Καπετάνιου του Enterprise. Την ξανακερδίζει, όμως, πάραυτα όταν ο Αστροστόλος χάνει μερικά από τα καλύτερα παιδιά του εξαιτίας της καταστροφικής μανίας του... αφυπνισμένου, γενετικά ενισχυμένου Καν.

Αν είσαι trekky, δε χρειάζεσαι καμία επεξήγηση για την πρώτη πρόταση του παραπάνω προλόγου, ενώ η δεύτερη μπορεί να σου έχει προκαλέσει ήδη πολλαπλούς... οργασμούς. Αν δεν είσαι trekky, όμως, και επεξήγηση χρειάζεσαι (τι εστί «Πρωταρχική Οδηγία»;) και ιδέα δεν έχεις ως προς τι οι οργασμοί, μην ανησυχείς. Αυτό το πρώτο sequel του - δια χειρός Έιμπραμς και της σεσημασμένα πιστής, δημιουργικής ομάδας του (Ρομπέρτο Όρσι, Άλεξ Κέρτζμαν και Ντέιμον Λίντελοφ στο σενάριο, Μπράιαν Μπερκ στην παραγωγή, Μάικλ Τζιακίνο στη μουσική) - αναγεννημένου ή επαναπροσδιορισμένου εξ αρχής ή ρηξικέλευθα εκ(μετα)μοντερνισμένου, εμβληματικού, τηλεορασόθεν, franchise επιστημονικής φαντασίας, και τις απορίες θα σου λύσει και κάθε άλλο παρά ακαταλαβίστικο είναι. Απλά, δε θα σου προκαλέσει τα ρίγη απόλαυσης, στα οποία πιθανότατα θα υποβάλει τους trekkies. Ποιούς trekkies, όμως; Και τι, τέλος πάντως, σημαίνει trekky;

Trekkies αποκαλούνται οι περισσότερο ή λιγότερο φανατικοί μύστες του φουτουριστικού, διαστημικού έπους που σκαρφίστηκε ως αισιόδοξο, παραλίγο ουτοπικό μέλλον της ανθρωπότητας ο Τζιν Ρόντενμπερι, δις: το 1966 με το «**Star Trek**» και ξανά, εκ νέου, το 1987, με το «**Star Trek: The Next Generation**», αμφότερες τηλεοπτικές σειρές που άλλαξαν για πάντα το τοπίο τόσο της τηλεόρασης, όσο και της επιστημονικής φαντασίας. Κατά συνέπεια, υπάρχουν δύο γενιές trekkies: η πρώτη ή παλιά και η δεύτερη ή νέα. Η πρώτη γνώρισε και αγάπησε τον Αστροστόλο, το διαστη-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★☆

Είναι ένας ύπουλος τρομοκράτης και θέλει το κακό του πληρώματος του Enterprise. Βλέπεται πιο ευχάριστα με nerds και trekkies. Δηλαδή, παρακολουθείς αυτούς αντί την ταινία.

μόπλοιο Enterprise και τα τολμηρά, αλλά ειρηνικά, εξερευνητικά ταξίδια του σε νέους, άγνωστους κόσμους και πολιτισμούς, μέσω του πρώτου του πληρώματος, της τριετούς, πρωτότυπης σειράς και των έξι ταινιών που ακολούθησαν ως συνέχειές της. Πίνει νερό στο όνομα του Καπετάνιου - αξιαγάπητου κωλόπαιδου - Κερκ / Γουίλιαμ Σάτνερ και του αυστηρά λογικού και όμως βαθιά συναισθηματικού, διαπλανητικού μιγά - από μητέρα άνθρωπο και πατέρα Βάλκαν - Σποκ / Λέναρντ Νίμοϊ. Ξέρει λίγες, τις βασικές, φράσεις ή μιλά άπταιστα τη γλώσσα των Κλίνγκον - αρχετυπικής νέμεσης του Αστροστόλου. Αγαπά την **«Οργή του Καν»** (1982) περισσότερο από κάθε άλλη ταινία «Star Trek». Και υμνεί τον πρωτοπόρο για την εποχή του, πολυπολιτισμικό χαρακτήρα του πληρώματος του Enterprise. Πλήρωμα που συμπεριελάμβανε και την αξιωματικό επικοινωνίας Ουχούρα της Νισέλ Νίκολς - μιας από τους πρώτους αφροαμερικανούς ηθοποιούς σε έναν, τυπικά έστω πρωταγωνιστικό, μη ταπεινωτικό τηλεοπτικό ρόλο. Αυτή, λοιπόν, η παλιά γενιά trekkies, μπορεί, αν δεν την εκλάβει ως inside joke, να παραπονεθεί φευγαλέα για την πρωτοφανώς... άτριχη εμφάνιση των Κλίνγκον (που για διάφορους λόγους άλλαξαν δραματικά εμφάνιση μέσα στα χρόνια, αλλά πάντοτε ήταν εξαιρετικά τριχωτοί), αλλά κατά τα άλλα θα την κάνει λαχείο τόσο με τη σπουδή της εξέλιξης της σχέσης Κέρκ και Σποκ ως αφηγηματικό πυρήνα του σεναρίου, όσο και με την παρθενική παρουσία του Καν - κακού της υπόθεσης στην αγαπημένη του «Star Trek» ταινία.

Η δεύτερη γενιά trekkies (στην οποία ομολογώ πως ανήκω κι εγώ) ανακάλυψε και εθίστηκε στο σύμπαν που σκαρφίστηκε ο Ρόντενμπερι και οι πνευματικοί κληρονόμοι του (με επικεφαλής τον Ρικ Μπέρμαν), μέσω του δεύτερου πληρώματος του Enterprise, της επταετούς σειράς «Star Trek: The Next Generation», των τριών τηλεοπτικών spin-off της (**«Deep Space Nine»**, **«Voyager»** και το prequel **«Enterprise»**) και των τεσσάρων ταινιών που το ακολούθησαν. Εμείς είμαστε πιο ευέλικτη, πιο δυναμική, πιο... πολύχρωμη και ποικιλότροπη γενιά. Μπορεί να κόβουμε ομαδόν φλέβα για τον - πιο απτό, ανθρώπινο και εναλλακτικό... Βούδα που θα συναντήσεις ποτέ - Καπετάνιο Ζαν-Λικ Πικάρντ του Πάτρικ Στιούαρτ και τον πλωτάρχη ρομπότ - σήμα κατατεθέν πλέον της μυθολογίας περί τεχνητής νοημοσύνης και όλου του υπαρξιακού και φιλοσοφικού βάρους που αυτή κουβαλά - Ντέιτα του Μπρεντ Σπίνερ, ταυτό-

χρονα, όμως, ο/η καθένας/μια από εμάς μπορεί και έχει ένα πιο προσωπικό, ξεχωριστό και ιδιαίτερο φετίχ (το «Voyager» είναι το δικό μου). Για εμάς, το **«First Contact»** (1996) είναι μακράν η καλύτερη κινηματογραφική «Star Trek» μετενσάρκωση, αφού οι cyborg κακοί Μποργκ που πρωταγωνιστούν σε αυτό αποτελούν (ήδη από την πρώτη τους εμφάνιση στο «The Next Generation») μια από τις καταλυτικότερες μυθοπλαστικές δημιουργίες - σχόλιο για την όλο και πιο άρρηκτη σχέση του ανθρώπου με την τεχνολογία. Και όσο και αν εκτιμούμε την παλιομοδίτικη πρωτοπορία της πρωτότυπης σειράς, δεν μπορούμε παρά να υπερασπιστούμε με ορμητικό πάθος τις ουσιαστικά γενναίες και καινοτόμες αποφάσεις που πήρε τόσο το «The Next Generation» στους τελευταίους κύκλους του, όσο και όλα τα τηλεοπτικά και κινηματογραφικά spin-off του.

Τα πληρώματα δεν ήταν πλέον μόνο πολυπολιτισμικά, αλλά και πολυφυλετικά, συμπεριλαμβανομένων και ανθρωποειδών από άλλα - ακόμα και πρώην εχθρικά - πλανητικά συστήματα (Κλίνγκον και Μπέταζοϊντ στο «The Next Generation», Μπατζόραν, Τσέιντζλινκ, Τριλ, Φερένγκι και Κλίνγκον στο «Deep Space Nine», Βάλκαν, Κλίνγκον, Ταλάξιαν, Οκάμπαν και Μποργκ στο «Voyager»). Ταυτόχρονα, η αφήγηση έπαψε να δίνει βάρος σε μόνο έναν ή δύο από τους ήρωες και έγινε πραγματικά πολυπρόσωπη, δίνοντας ανεκτίμητο χώρο εξέλιξης σε όλους, οι γυναίκες κέρδισαν με το σπαθί τους μια κάθε άλλο παρά τυπική, πρωταγωνιστική ισότητα (με αποκορύφωμα την Κάθριν Τζέινγουεϊ της Κέιτ Μάλγκριου στο «Voyager», που έγινε η πρώτη γυναίκα Καπετάνιος της τηλεοπτικής Ιστορίας), ενώ οι αλληγορικές διαστάσεις των σεναρίων γκριζάρισαν εύστοχα και απέκτησαν πολύ μεγαλύτερο βάθος. Εμείς, λοιπόν, η νέα γενιά trekkies, πιθανότατα να γκρινιάξουμε λίγο περισσότερο για το «Star Trek Into Darkness». Για την εμμονή του σεναρίου του με τον Κέρκ και τον Σποκ, που αφήνει λιγότερο ή περισσότερο ανεκμετάλλευτα τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος, και ειδικά τους εξωφρενικά ζουμερούς Μπόουνς και Σκότι (των έτσι και αλλιώς πολύ πιο γοητευτικών από τον Πάιν ηθοποιών, Έρμπαν και Πεγκ), τους οποίους περιορίζει απλά σε ρόλους comic relief. Για την ανεξήγητη εν έτει 2013 και αδικαιολόγητη για έναν δημιουργό που στο παρελθόν μάς έχει συστήσει στιβαρές ηρωίδες σαν τις Σίντνεϊ Μπρίστοου («Alias») και Ολίβια Ντάναμ («Fringe»), παλιομοδίτικα διακοσμητική προσέγγιση που επιφυλάσσει

στις γυναίκες. Ιδιαίτερα για την απαράδεκτη, ηδονοβλεπτική πρακτική του να γδύνει, μπροστά στα μάτια του Κερκ, τις επιστήμονες που ευελπιστούν να γίνουν μέλη της οικογένειας του Enterprise (στο πρώτο έμεινε με τα εσώρουχα η Ουχούρα της Σαλντάνα, εδώ μένει η Κάρολ της Ιβ). Για το μηδαμινό αλληγορικό του βάθος, τέλος, που ελάχιστα πράγματα έχει να πει, εμμέσως πλην σαφώς, για το σύγχρονο κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι.

Αρκετά, όμως, με την γκρίνια. Γιατί και εμείς, οι μεταμοντέρνοι trekkies, μαζί με τον μέσο, «κανονικό» θεατή, θα παρασυρθούμε αμαχητί από το high-tech, στιλπνό, οπτικό μεγαλείο αυτού του φιλμ, που συχνά πυκνά κόβει την ανάσα, ενίοτε απογειώνεται χάρη στο 3D και αφήνει την όψη όλων των προηγούμενων, κινηματογραφικών «Star Trek» να φάει τη σκόνη του. Θα εκτιμήσουμε και απολαύσουμε δεόντως το απαραίτητο, διακριτικό, αλλά εύστοχα πανταχού παρόν χιούμορ, που γειώνει αποτελεσματικά το όλο εγχείρημα και το γλιτώνει από μια πιθανά βαριά και ασήκωτη σοβαροφάνεια ή ανυπόφορες μεσσιανικές, αλαζονικές κορώνες (βλέπε «Άνθρωπος από Ατσάλι»). Θα παραδεχτούμε το θάρρος του να τσαλακώσει το clean-cut προφίλ του Αστροστόλου, αποκαλύπτοντας τη ρίζα του κακού σε ένα από τα πιο υψηλόβαθμα στελέχη του. Και θα υποκλιθούμε... οργασμικά στην επιβλητική παρουσία του Κάμπερμπατς, που ως Καν κλέβει αμετάκλητα την παράσταση, αποδεικνύοντας για άλλη μια - υπέροχα αξέχαστη - φορά, πως και γιατί είναι ο πλέον περιζήτητος ερμηνευτικός χαμαιλέοντας και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού αυτή τη στιγμή.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Είσαι δεν είσαι trekky, παλιάς ή νέας κοπής, δε θα μπορείς να πάρεις τα μάτια σου ούτε από το οπτικοακουστικό υπερθέαμα της σκηνοθεσίας και των ειδικών εφέ, ούτε από τον μειλίχιο... δυναμίτη Καν του αδιανόητου Κάμπερμπατς, συνοδεία ενός σωτήρια εύστροφου χιούμορ. Μόνο, όμως, αν είσαι trekky πρώτης γενιάς θα την καταβρείς, άνευ γκρίνιας και επιφυλάξεων με αυτό το παλιομοδίτικο στην καρδιά και υπέρ-εξελιγμένο μόνο στην όψη «Star Trek».

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page (GR)

FREECINEMA.GR

25 - 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

ΣΙΝΕ ΨΥΡΡΗ

ΞΑΦΝΙΚΑ ΦΕΤΟΣ #2

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

THE BIG

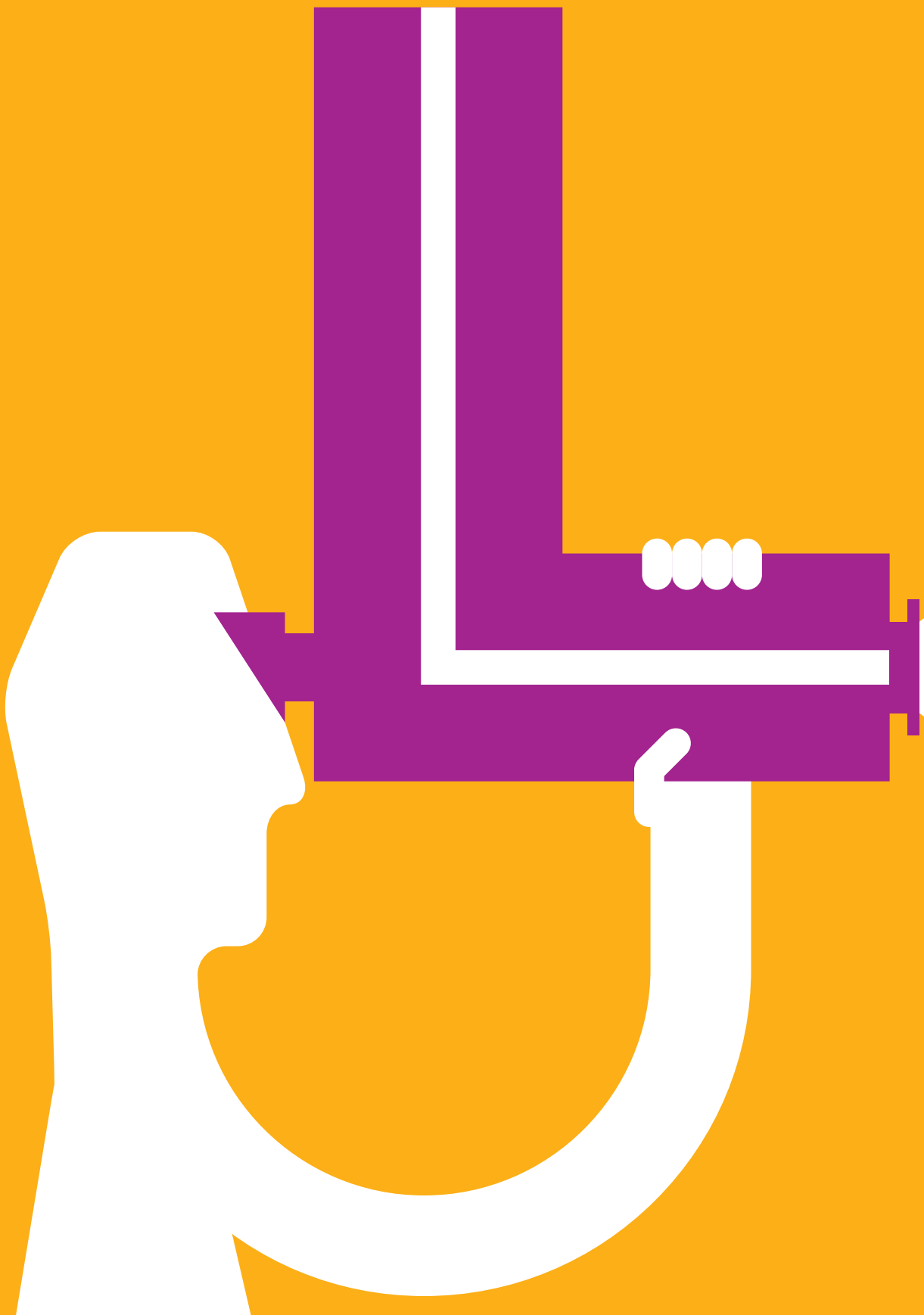

ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΧΕΡΙ (2012)

(UNA PISTOLA EN CADA MANO)

★★★☆☆

Είδος
Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Σεσκ Γκάι

Καστ
Ρικάρντο Νταρίν,
Έντουαρντ Φερνάντεθ,
Τζόρντι Μογιά,
Αλμπέρτο Σαν Χουάν,
Λουίς Τοσάρ,
Κλάρα Σεγκούρα,
Λέονορ Γουάτλινγκ

Διάρκεια
95'

Διανομή
ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

του Άγγελου Μαύρου

Παλιοί κολλητοί συναντιούνται τυχαία και τα «ξερνάνε» όλα. Χωρισμένος daddy πλευρίζει μάταια την πρώην του, έγκυο από νεότερο γκόμενο. Παντρεμένος με παιδιά υπάλληλος τα ρίχνει δειλά σε τσαούσα συναδέλφισσα κι εκτίθεται. Συμβίες επιστηθίων ξεγυμνώνουν τα χαΐρια των προκομμένων τους η μία στον άνδρα της άλλης ενώ οδεύουν χωριστά σε σπιτικό σουαρέ. Όπου...

... απλώς κάποιοι εκ των άνωθι λεγάμενων αποδεικνύονται έκπαλαι γνωστοί. Αλλά και αν δεν έβαλε τελικά κάτω το Μάμετ, «μ' ένα σμπάρο δυό τρυγόνια» έχει «και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο» (κάτι ανάμεσα στις δύο δικές μας παροιμίες «λέει» το ισπανικό γνωμικό που βαφτίζει το φιλμ) ο Βαρκελωνέζος του «Ζευγάρια στην Πόλη», που τα ξανακοιτάζει 10 χρόνια μετά υπό το πρίσμα της ήττας του machismo στην πιο απολαυστικά, ενδοσκοπικά fuerte ταινία του.

Απερίφραστα, το «Πριν τα Μεσάνυχτα» αποκτάει νιλαμπιουτικά τον καταλανικό portmanteau ανταγωνιστή του σ' αυτές τις 6 πράξεις για το - «cherchez la femme» δάκτυλου - 40+ ανδρικό ασθενές φύλο, όπου η φοβία ή το τίμημα του επωμισμού των ευθυνών, η πατρική απώλεια και η πατρότητα (ή όχι), η ενεργητική ή παθητική απιστία, η με λουφαγμένη την τεστοστερόνη ζηλοφθονία, η επαγγελματική και η γαμήλια αποτυχία, η κρυπτομισογυνική ή φαντασιωσική συμπτωματολογία, η «δε μου κάνει κούκου» παθολογία, η παραλλαγμένη εφηβική φιλία και η προκλιμακτηριακή κραυγή για μία δεύτερη ευκαιρία γίνονται εν πολλοίς έξοχα φέτες.

Φέτες (όχι χαμόν, μακριά από μας) στιχομυθιών και συμπεριφορικού βάλε-βγάλε μασκών με λεπτές αποχρώσεις σε μιά γκάμα απ' το εξορκιστικό, συμπάσχον χιούμορ (το 10 σκετς) ως το «φάε πόρτα» των σχέσεων (το 20) κι απ' το bromance

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι κάτι Ισπανοί και μιλάνε. Για μεγάλο πιστολίδι, ας όψονται οι άδειες οπλοφορίας και οπλοχρησίας...

κέρατο (το 30) ως τις «καρφωμένες» απ' τα θηλυκά αγκυλώσεις και ματαιώσεις των hombre (το 40 και το 50), ενίοτε μ' ένα twist καταστασιακής έκπληξης, συνηθέστατα με πειστικότητα, και πάντα σερβιρισμένες σε μία «πώς τα φέρνει η ζωή» συγκυρία.

Πλάι στους διαλόγους (η πιο σοφιστικέ στιγμή του - μόνιμου συνσεναριογράφου του Μπλαουγκράνα δημιουργού - Τομάς Αραγκάι) «γράφει» και η διδασκαλία υποκριτικής (εντυπωσιακά κερδισμένο το ρίσκο διανομής στον gay Κάμαρα ως straight διαζευγμένο μπαμπά και τον γόη Νοριέγκα ως οικογενειάρχη χαρτογιακά ρεζίλι σε απόπειρα ξενοπηδήματος), ενώ η ούτε για ένα δευτερόλεπτο βαρετή πλανοθεσία (ο θρίαμβος του less is more ντεκουπάζ που δίνει λύσεις) σε κρατάει διαρκώς κοντά στους χαρακτήρες, από τους οποίους ουδείς γίνεται αντιπαθής.

Επίτευγμα δεδομένου του σχεσεακού και εγώ φορτίου που κουβαλιέται εδώ, με τις μικροπαρασπονδίες σε ρολίστικες τσαλκάντζες ερμηνειών και τη δραματουργία (κυρίως στη ρομπιαστικά ευνουχιστική girl power τροπή – καθρέφτη επιβήτορα και στο «κατάπιε το» στο... τελείωμα του εναλλάξ striptease συζύγων και στη μάζωξη αρσενικών) να συγχωρούνται. Πήδα το αυτό και είσαι κι εσύ εδώ με «Ένα Πιστόλι σε Κάθε Χέρι». Το έχει μάλλον βιωμένο ο Σπανιόλος και το «παίζει» έτσι των αρσενικών το ahora mismo χουνέρι...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αγόρι, αν εκτιμάς το (κατα)χέρι(ασμα) στα εσώψυχα και τα «άκυρα» των ομοίων σου με τεχνημένα reality σούξου μούξου σε μισή ντουζίνα... κομμάτια, μη σου ξεφύγει. Κορίτσι, θέλεις το ίδιο και την απάντηση στο «Μα, πού πήγαν όλοι οι άνδρες;»; Εδώ. Τουρίστα, ψάχνεις Λα Ράμπλα, μποτεγιόν, Γκαουντί, Καμπ Νου; Αλλού.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ 2 (2013)

(GROWN UPS 2)

★½☆☆☆

Είδος
Κωμωδία

Σκηνοθεσία
Ντένις Ντάγκαν

Καστ
Άνταμ Σάντλερ,
Κέβιν Τζέιμς,
Κρις Ροκ,
Ντέιβιντ Σπέιντ,
Σάλμα Χάγεκ,
Μάγια Ρούντολφ,
Μαρία Μπέλο,
Τέιλορ Λότνερ

Διάρκεια
101'

Διανομή
FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Έχοντας εγκαταλείψει το Χόλιγουντ για τη γενέτειρα και τους παιδικούς φίλους του, ο Λένι, όπως κι εκείνοι, μαζί ή χωριστά αλλά όλοι πλέον οικογενειάρχες, έρχεται αντιμέτωπος με απανωτά ευτράπελα και φάτσες απ' το χτες και το σήμερα της ζωής τους. Κορωνίδα, μία έριδα με πρωτοετείς του τοπικού κολεγίου. Θα... σαρώσει ένα 80's ύφους party;

Είναι πανεύκολο, και γι' αυτό ίσως συμβαίνει κατά κόρον, να απορρίπτεις κατακεραυνώνοντας αλλά ποτέ όντας ικανός να κάνεις (ισχυριζόμενος ταυτόχρονα ότι αυτός είναι ανίκανος να παραγάγει) πλάκα με τον Άνταμ Σάντλερ, ων εκτός ΗΠΑ κριτής της δουλειάς του. Δε σ' αρέσει; Μην ασχολείσαι, χέσ' τον. Εξευτελίζεσαι, όμως, πολύ περισσότερο από εκείνον, όταν ομνύεις αμαθώς στο Τζέρι Λούις, τους παλιούς Φαρέλι, τον Τζαντ Απατοου και... το «Saturday Night Live» αλλά την ίδια στιγμή αδυνατείς να διακρίνεις τι σκατά κάνει και να βάλεις τον τύπο δεόντως στο χαρτί.

Μαζί και τον, αξιέπαινα σχεδόν 20χρονο πια routine κάματο, όσο εν πολλοίς ημιαποτυχημένος κι αν είναι συνήθως, αυτού του αρχηγού ενός άτυπου 90's Rat Pack της stand-up και της τηλεοπτικής κωμωδίας να κεντρίσει την πηγαία μαζική ευθυμία, χωνεύοντας και αποτίνοντας φόρο τιμής στις αγάπες και τις επιρροές του, δίνοντας δουλειά σε συναδέλφους εξίσου άξιους (εδώ γελάτε) αλλά λιγότερο τυχερούς από εκείνον, ψάχνοντας και αναμειγνύοντας σχολές, καλιμπράροντας τις αποχρώσεις στο παίξιμο του ρεντίκολου, μεγιστοποιώντας την κλίμακα των set pieces, δοκιμάζοντας εμπνεύσεις και τα όρια - του γούστου, του προϋπολογισμού, της λογοκρισίας.

Όλα αυτά προς αποκατάσταση μιας μικρής αδικίας (και δεν είναι ο Μάρκος Σεφερλής, είναι μάλλον ο Γιάννης Ζουγανέλης των Αμερικανών). Και προς μερική υπεράσπιση αυτού του με έξοδα (και έσοδα) της Columbia δευτερότοκου, ΟΚ,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι το παρεάκι του Άνταμ του Σάντλερ και κάνει μαλακίες. Κάπως καλύτερες από το πρώτο (είχα βγάλει το καγκουρόμετρο).

παιδιαρίσματος της συντροφιάς, που, όμως, 3 χρόνια μετά, έχει μάθει κάποιους ιλαρούς τρόπους ως crowdpleaser εξωτερίκευσης κουσουριών και ξορκίσματος ματαιώσεων παλιακών εν μέσω καφριλικίων φανατικά ανώριμων κολλητών, στο περιθώριο των καθηκόντων τους ως συντρόφων / υιών / γονιών. Τώρα με μια κορύφωση χάσματος των γενεών, όπου το «Ένα Τρελλό... Τρελλό Θηριοτροφείο» κάνει ντου στο «Project X» με theme το «Ένας Τραγουδιστής για το Γάμο μου», την ίσως καλύτερη ταινία της τρόικας Σάντλερ - Ντάγκαν - Χέρλιχι (ο συνσεναρίστας).

Αυτό το πιο ρεγουλαρισμένο σε δόσεις εκκεντρικότητας, νοσταλγίας, fun, αδρεναλίνης και σουργέλων τελευταίο ημίωρο είναι που αγκαλιάζεται κατά βάση, καθώς ο Τζέικομπ του «Λυκόφως» (uncredited) ξεφτιλίζει τους επαγγελματίες stuntmen κάνοντας επίδειξη καποέιρα, ο Στιβ Μπουσέμι μεταμφιέζεται (ατραξιόν ενός μπαλ μασκέ πλήθους με live τους J. Geils Band!) σε Flavor Flav, ο πρώην σταρ του WWF και action «κακός» Στιβ Όστιν τσαλακώνει την εικόνα του και η μικρή Τσάινα ΜακΚλέιν μοστράρεται στο κοινό του «The Voice» και του «Glee». You get the PG-13 punchline: «όλα (τα δημογραφικά) μέσα» κι αυτό έχει τα... κακά του.

Το γκαγκ - εύρημα της ρεψοφταρνιζοκλανιάς είναι (πολύ) αστείο μόνο την πρώτη φορά προτού εξαντληθεί από τη διάρροιά του, τα κεκαλυμμένα πίσω απ' τη φάρσα μηνύματα κατά του σχολικού νταηλικίου το παίζουν κηδεμόνας στο πόδι, η διανομή φίλων και συγγενών και ρέστων (η σύζυγος και οι κορούλες του «Νεροκουβαλητή» πρώτες-πρώτες, ο Σουορτσενέγκερ τζούνιορ σε μια δόση) είναι αραχτή με τη Μεξικάνα της ομήγυρης να «χτυπάει» ακόμα ως στην απόξω και χαλαρούς αυτοσχεδιασμούς να δίνουν στην εδώ sitcom βαριάντα παρτσακλή ανατροφή, το slapstick πόνου και σωματικών λειτουργιών πλάι στη σάτιρα φύλων / ράτσας / σεξουαλικής ταυτότητας δεν είναι μια «ιστορία γράφουν οι παρέες» «φάση» και μια πληθώρα σκετς (τα πιο ανυπόφορα άτακτα, εκτός - ίσως - αν είσαι νέος μπαμπάς ή μαμά, είναι των ανηλίκων) ξεπορτίζει απ' την, έτσι κι αλλιώς, πολύ χαλαρής ηθικής σεναριακή εστία.

Έστω κι έτσι, υιοθετούμε inside jokes ή φόρους τιμής (3 τουλάχιστον παλιοί νουμερίστες του «SNL» ρομπιάζονται ευπρόσδεκτα σε καρικατούρες - κλειδιά, ο Σακίλ Ο'Νιλ βρίσκει επιτέλους το ρόλο που του έπρεπε α λα «Η Μεγάλη των Μπάτσων Σχολή» και θα δείτε το νέο Ρόντνεϊ Ντέιντζερφιλντ αλλά και το θηλυκό σωσία του Χαλκ Χόγκαν), το τρικ της φουσκωτής βάρκας έχει την πλάκα του στον κύβο, η κασκάντα της κατάδυσης από βραχώδη βατήρα πιάνει σε 4 αξέχαστες βουτιές το νέο ναδίρ της, σ' ένα φοιτητικό car wash γίνεται του... «Pink Flamingos», και το θέαμα της παγωτομηχανής που αφοδεύει σοκολάτα ξεκαρδίζει ακόμα και τη Μαρία Μπέλο μέσα στο πλάνο. Εντάξει, είναι τρόμπες (δεύτερη φορά, μάλιστα) «Οι Μεγάλοι». Αλλά ακόμα κι αυτοί έχουν κάτι να σου πουν, άπαξ και περνιέσαι για της θυμηδίας ορκισμένο παρτάλι...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Το arthouse «δείγμα» θα τα βγάλει. Δε θες γκριμάτσες, εκκρίσεις, κρυάδες, νταβαντούρι στην οθόνη; Στην μπάντα, λερώνει. Τάξη του 80κάτι, έχεις κουτσούβελα και είσαι και ψιλοχάχας; Μπορεί να σκάσει το χειλάκι - κι όχι λιγάκι. Τα 'κανες πάνω σου στο πρώτο (πολύ δύσκολο το κόβω); Ε, σ' αυτό θα ξεραθείς.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FREECINEMA.GR

25 - 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

ΣΙΝΕ ΨΥΡΡΗ

ΞΑΦΝΙΚΑ ΦΕΤΟΣ #2

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

THE BIG

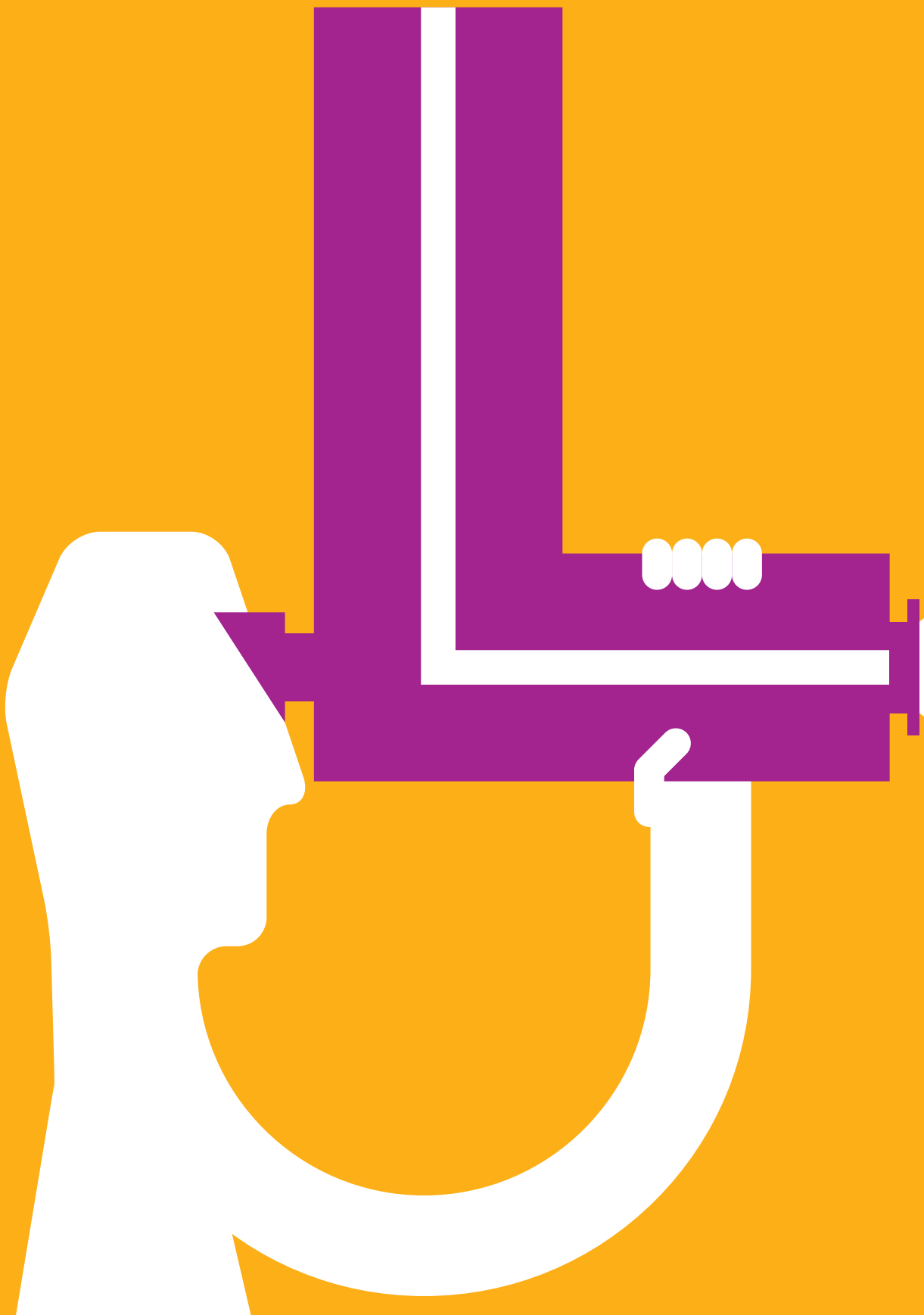

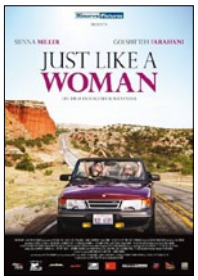

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΝΟ ΞΕΡΕΙ (2012)

(JUST LIKE A WOMAN)

★½☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ρασίντ Μπουσαρέμπ

Καστ
Σιένα Μίλερ,
Γκολσιφτέ Φαραχανί,
Τιμ Γκίνι,
Μπαχάρ Σουμέκ,
Ροσντί Ζεμ

Διάρκεια
90'

Διανομή
STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Μία Αμερικάνα φέρελπις χορεύτρια της κοιλιάς και μία μετανάστις που μπορεί να ευθύνεται (ή και όχι) για το θάνατο της πεθεράς της ξεκινούν ένα ενδοσκοπικό road trip, που (φυσικά) πρόκειται να τις αλλάξει και τις δύο, υπό τους ήχους ολόκληρης της oriental μουσικής παραγωγής της τελευταίας δεκαετίας.

Με το «Μια Γυναίκα Μόνο Ξέρει», ο Ρασίντ Μπουσαρέμπ αφήνει πίσω του τη γαλλική γλώσσα (και το υποψήφιο για Όσκαρ ξενόγλωσσης ταινίας «Πέρα από τον Νόμο») και κινηματογραφεί ένα φαινομενικά αταίριαστο ζευγάρι (όπως στο αμέσως προηγούμενό του φιλμ, «London River») να διασχίζει την αμερικανική ύπαιθρο με προορισμό (τι άλλο;) το όνειρο. Μόνο που, ταυτόχρονα, αφήνει πίσω και την πολυπλοκότητα των χαρακτήρων ή την αναλυτική εξέταση των καταστάσεων και παρουσιάζει μια ταινία που είναι περισσότερο τυποποιημένη από όσο θα της άξιζε.

Ας προσπαθήσουμε να μην αναφερθούμε στις προφανείς συγκρίσεις με εκείνη την ταινία των αρχών της δεκαετίας του '90, με το χαρακτηριστικό γυναικείο δίδυμο, το κάμπριο αυτοκίνητο και τον ξανθό, όμορφο συμπρωταγωνιστή πριν η δόξα τού χτυπήσει την πόρτα... Ναι, η αρχική ιδέα της γυναικείας χειραφέτησης και της ουσιαστικής αυτο-ανακάλυψης δηλώνει και εδώ το «παρών», όμως, πέρα από τις προθέσεις,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια που χάνει τη δουλειά της και τρώει και κέρατο, αλλά χορεύει καλό τσιφτετέλι.

οι δύο ταινίες δε μοιράζονται πολλά ακόμη πράγματα, ούτε σε περιεχόμενο αλλά ούτε και σε (μελοδραματικό) τόνο.

Το «Μια Γυναίκα Μόνο Ξέρει» αποδεικνύεται τόσο συγκρατημένο στο συναίσθημα ώστε να μη γίνεται γραφικό, επαρκώς γοητευμένο από τις πρωταγωνίστριές του ώστε να αναδεικνύει την ομορφιά τους και αρκετά συγκεντρωμένο ώστε να περνάει ένα σαφές μήνυμα. Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι όλα αυτά είναι τόσο γνώριμα (για παράδειγμα, η Μέριλιν απολύεται και πετυχαίνει την ίδια μέρα τον άνδρα της με μια άλλη γυναίκα «στο ίδιο τους το κρεβάτι!»), που το όλο εγχείρημα χαρακτηρίζεται από μια γενική αδιαφορία.

Ειδικότερα το σενάριό του, χωρίς να είναι, ομολογουμένως, κάτι το τραγικό, δεν κατέχει τη δύναμη για να σε παρασύρει στην περιπέτειά του. Οι Σιένα Μίλερ και Γκολσιφτέ Φαραχανί κάνουν ό,τι μπορούν με αυτά που καλούνται να ερμηνεύσουν και, όντως, σχηματίζουν ένα δίδυμο που εκφράζει ικανά τις αντιθέσεις του δυτικού και ανατολικού κόσμου (θεωρητικά, το φιλμ είναι το πρώτο σε μια τριλογία που στόχο έχει να εκφράσει ακριβώς αυτό). Η δραματουργική δύναμη, όμως, αποδεικνύεται μάλλον ισχνή. Τα κλισέ στάδια της μεταξύ τους σχέσης αναπτύσσονται χωρίς εκπλήξεις και ούτε το φινάλε ανατρέπει τις προσδοκίες. Την εμφάνισή τους κάνουν, φυσικά, και τα... φαλλοκρατικά γουρούνια, και τα μυστικά που κρατά η μία από την άλλη, και η συγκίνηση, όταν αποκαλύπτουν πράγματα για τους εαυτούς τους, και τα διαλείμματα μακριά από το τιμόνι, που δίνουν το έναυσμα για ακόμη περισσότερες περιπέτειες. Αν το αυτοκίνητο πέφτει αυτή τη φορά στον γκρεμό ή όχι, θα πρέπει να το ανακαλύψετε μόνοι σας.

Αυτό, όμως, που με ενόχλησε ιδιαίτερα στην ταινία, ήταν το γεγονός ότι για ένα φιλμ που υποστηρίζει (δίκαια) τόσο έντονα τη γυναικεία χειραφέτηση, υπήρχαν κάποιες

αντιφατικές στιγμές που δεν ταίριαζαν με το γενικότερο πλαίσιο. Για παράδειγμα, όταν η Μέριλιν αποφασίζει να αντιμετωπίσει τον άνδρα της, υποστηρίζει έξαλλη ότι «θυσίασε τα καλύτερα χρόνια της γι' αυτόν. Δέκα ολόκληρα χρόνια και εκείνος δεν της έδωσε τίποτα. Ούτε καν ένα παιδί». Δε γνωρίζω αν ήταν, όντως, στόχος η μπερδεμένη αποτύπωση του χαρακτήρα, όμως, ανησυχώ ότι ήταν ακόμη μια ένδειξη «ασφαλούς» και τυποποιημένου σεναριακού γραψίματος. Διότι όταν αποφασίζεις να βάλεις τις ηρωίδες σου να σπάσουν τις κοινωνικές συμβάσεις, δεν υποπίπτεις σε ασφαλή, αποδεκτά πρότυπα.

Αν εξαιρέσει κανείς αυτές τις αρνητικές στιγμές, δεν υπάρχουν πολλά πράγματα για να μισήσει στο «Μια Γυναίκα Μόνο Ξέρει», μόνο που δεν υπάρχει και σχεδόν τίποτα για να αγαπήσει, επίσης. Μπορεί πάντα, όμως, να κλείσει τα μάτια και να αφεθεί στους ανατολίτικους ήχους του soundtrack, οι οποίοι κάνουν καλύτερα από όλα τη δουλειά τους!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Δεν πρόκειται να ανακαλύψεις κάτι που δεν έχεις ξαναδεί, ούτε να εκνευριστείς λόγω κακής ποιότητας ταινίας. Δε στην προτείνω αλλά αν δε θέλεις να με ακούσεις, καλού κακού, κράτα σημειώσεις κατά τη διάρκεια της προβολής γιατί, μετά το τέλος, αμφιβάλλω αν θα την έχεις διατηρήσει καν στη μνήμη σου. Επίσης, αν πάτε με το ταίρι, επιλέξτε θερινό και απολαύστε καλύτερα τα αστέρια. Πλέον, δίνω και συμβουλές για ζευγάρια - όχι παίζουμε.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FREECINEMA.GR

25 - 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

ΣΙΝΕ ΨΥΡΡΗ

ΞΑΦΝΙΚΑ ΦΕΤΟΣ #2

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

THE BIG

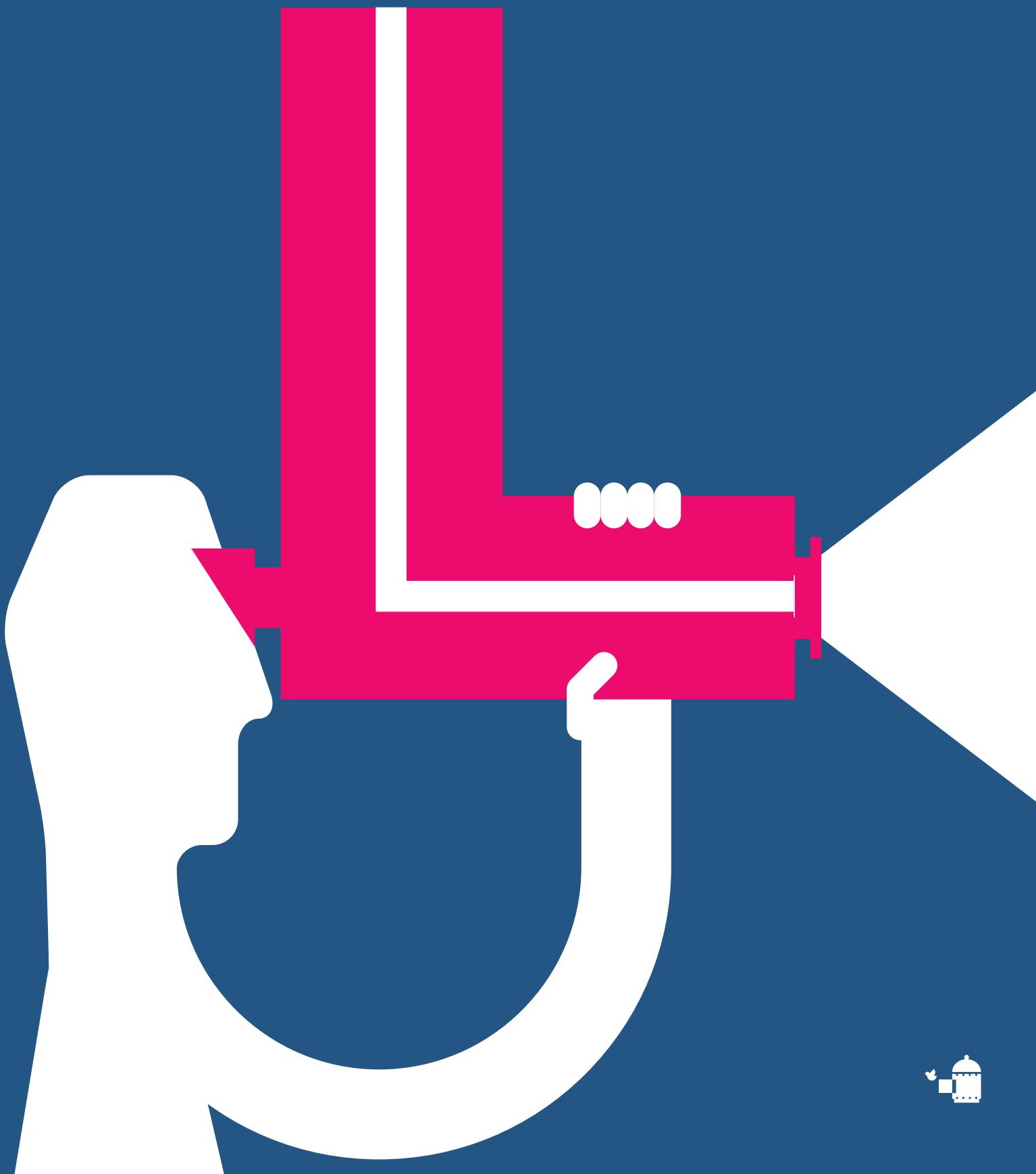

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ (2012)

(THE COMPANY YOU KEEP)

★☆☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ρόμπερτ Ρέντφορντ

Καστ
Ρόμπερτ Ρέντφορντ,
Σάια ΛαΜπαφ,
Τζούλι Κρίστι,
Σούζαν Σαράντον,
Νικ Νόλτε,
Κρις Κούπερ

Διάρκεια
121'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Ύστερα από τη σύλληψη μιας επί σειρά δεκαετιών καταζητούμενης για τρομοκρατική δράση ακτιβίστριας, οι παλιοί της συνεργάτες έρχονται αντιμέτωποι με προσωπικά μυστικά που βάραιναν τις αναμνήσεις τους και, πλέον, θα τους υποχρεώσουν να σπάσουν τη σιωπή τους.

«Ο Κανόνας της Σιωπής» είναι μια από εκείνες τις τυπικές περιπτώσεις ταινιών που θυμόμαστε για την τόσο απίστευτη... σπατάλη ταλέντων - αν θα τη θυμόμαστε και καθόλου σε λίγους μήνες από τώρα. Θα περίμενε κανείς πολύ περισσότερα από την ένατη σκηνοθετική δουλειά του Ρόμπερτ Ρέντφορντ, ειδικά και μετά την απαρίθμηση τουλάχιστον μιας ντουζίνας ηχηρών ονομάτων στο καστ, όμως, το φινάλε θα σε κάνει να συνειδητοποιήσεις ότι ο σεβασμός και η «τυφλή» εμπιστοσύνη προς έναν star - δημιουργό - προσωπικότητα ενίοτε μπορεί να σε εκθέσει (ή να σε βυθίσει στην αφόρητη πλήξη...).

Το στόρι (βασισμένο στο βιβλίο του Νιλ Γκόρντον), αρχικά, δείχνει να περιλαμβάνει τα πλέον ζουμερά συστατικά για ένα θρίλερ πολιτικού ιδεαλισμού, με στοιχεία αστυνομικής περιπέτειας, καθώς ο χαρακτήρας που υποδύεται ο Ρέντφορντ υποχρεώνεται να εγκαταλείψει την ασφάλεια της ζωής με πλαστή ταυτότητα και, διωκόμενος από το FBI, να αναζητήσει καταφύγιο ή και την επαφή με τους ανθρώπους που είχε αφήσει πίσω του για μερικές δεκαετίες, διαγράφοντας τα ακτιβιστικά οράματα μιας ολόκληρης γενιάς από τη δεκαετία του '60. Παράλληλα, με την παρουσία του αδέκαστου ρεπόρτερ (ΛαΜπαφ), υπάρχει και το σχόλιο πάνω στις ελευθερίες και τους αγώνες του Τύπου, ακόμη και σε μια τόσο μπερδεμένη (εξαιτίας του social networking) για την ειδησεογραφία εποχή στην οποία ζούμε σήμερα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι κάτι σταφιδιασμένοι και τους κυνηγάει το FBI από το '60 για κάτι δήθεν τρομοκρατικά, αλλά αυτοί περισσότερο με γκομενικά ασχολιόντουσαν. Καλύτερα στον Κορυδαλλό.

Τα συστατικά δείχνουν εξαιρετικά. Σταδιακά, όμως, ο Ρέντφορντ απομακρύνεται από τη λογική ενός θρίλερ και επιχειρεί μια περισσότερο ανθρωποκεντρική προσέγγιση των προσωπικών ιστοριών, μυστικών και δραμάτων που κουβαλάνε όλοι αυτοί οι (ίσως και υπερβολικά πολλοί...) χαρακτήρες, για να παραδοθεί σε ένα χαλαρότατων ρυθμών μελόδραμα, που κυριολεκτικά σέρνεται στη διάρκεια ενός πλήρους δίωρου. Ειλικρινά, είναι σα να παρακολουθείς το... «Έχεις Πακέτο» με μόλις μια ιστορία ανθρώπινου πόνου και εγκατάλειψης, αλλά σε version διπλού επεισοδίου! Και όταν αντιληφθείς το πραγματικό κλου του φιλμ, θα έχεις ξεχάσει και ιδεολογίες και αγωνιστές - ήρωες και πολιτικά σχόλια σοβαρότητας, διότι αυτό που μένει μονάχα στον επίλογο είναι... η κατινιά του ανθρώπινου είδους.

Η νοσταλγική νότα που προσφέρουν στην ταινία οι πιο... ώριμοι πρωταγωνιστές της (ίσως κυρίως η Τζούλι Κρίστι, η οποία παραμένει ανένταχτη ή «καταπολεμά» το σύστημα ως... λαθρέμπορος ναρκωτικών!), είναι η μοναδική σανίδα σωτηρίας για να αντέξεις τον «Κανόνα της Σιωπής» μέχρι τέλους. Απλά, κρίμα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Ένα από τα περισσέματα της τρέχουσας χειμερινής σεζόν, που μπορεί να σε δελεάσει με τα ονόματά του, όμως, ειλικρινά, θα σε έκανε να αναζητάς το remote control στο σπίτι (με την προϋπόθεση ότι δε σε έχει πάρει ο ύπνος...). Ακόμη και η πιο adult μερίδα των θεατών που έχει μεγαλύτερη πείρα στο «είδος» (αν καταλήξεις στο πού ανήκει αυτός ο αχταρμάς αφήγησης), έχει ζήσει και σαφώς καλύτερες στιγμές...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

THE ICEMAN (2012)

★☆☆☆☆

Είδος
Γκανγκστερικό Δράμα

Σκηνοθεσία
Άριελ Βρόμεν

Καστ
Μάικλ Σάνον,
Γουαϊνόνα Ράιντερ,
Ρέι Λιότα,
Κρις Έβανς,
Ντέιβιντ Σουίμερ,
Τζέιμς Φράνκο

Διάρκεια
105'

Διανομή
ODEON

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο Ρίτσαρντ Κουκλίνσκι είναι ένας καθόλα ευυπόληπτος οικογενειάρχης, με καλούς τρόπους, ευγενές παρουσιαστικό και σταθερή δουλειά: την εκτέλεση δολοφονικών συμβολαίων. Καμία δουλειά δεν είναι ντροπή.

Είναι άραγε αρκετό ένα εντυπωσιακό καστ για να κάνει μια καλή ταινία; Ερώτηση που επεκτείνεται και στον «Κανόνα της Σιωπής» αυτή την εβδομάδα. Το «The Iceman» έχει την τύχη να έχει για πρωταγωνιστή του έναν από τους πιο χαρακτηριστικούς και χαρισματικούς ηθοποιούς της γενιάς του, το Μάικλ Σάνον, ο οποίος έχει αποδείξει πόσο καλά μπορεί να ισορροπεί ανάμεσα στο καθημερινό και το ύπουλα επικίνδυνο. Επιπλέον, το υποστηρικτικό καστ μοστράρει ερμηνείες από Γουαϊνόνα Ράιντερ, Κρις Έβανς και Ρέι Λιότα (ο τελευταίος αναγκαστικά συμμετέχων σε κάθε γκανγκστερική ταινία που σέβεται τον εαυτό της από τους «Goodfellas» και μετά) μέχρι και μικρούς αλλά χαρακτηριστικές ρόλους από τον Ντέιβιντ Σουίμερ και τον πανταχού παρόντα της τελευταίας διετίας, Τζέιμς Φράνκο.

Παράλληλα, η βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα ιστορία παρουσιάζει όντως θεωρητικό ενδιαφέρον, καθώς επιχειρεί να προσεγγίσει μια προσωπικότητα που συνδύασε το φαι-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένας τύπος που τον λένε Κουκλίνσκι και σκοτώνει 100 ανθρώπους. Ναι, με τέτοιο όνομα κι εγώ θα είχα ψυχολογικά προβλήματα.

νομενικά ασυμβίβαστο της εγκληματικής καριέρας και της οικογενειακής γαλήνης, παρουσιάζοντας μία καθόλα «υγιή αμερικανική» εικόνα. Το σενάριο λογικά περιέχει δράση, ένταση και περίπλοκους χαρακτήρες. Ακούγεται ιδανικό, σωστά; Κι όμως, δεν είναι.

Γιατί το «The Iceman» ακολουθεί όλες τις συμβάσεις, τα κλισέ και τις υπερβολές των γκανγκστερικών ταινιών, χωρίς να υιοθετεί κανένα από τα καλά χαρακτηριστικά του είδους. Ενώ οι αρχικές προθέσεις του σκηνοθέτη Άριελ Βρόμεν είναι να εμβαθύνει στην ψυχοσύνθεση του Κουκλίνσκι και να παραδώσει περισσότερο ένα ψυχολογικό πορτρέτο του ήρωα από τα νεανικά του χρόνια μέχρι το τέλος (του) και όχι μια τυπική ταινία μαφιόζων που βασίζεται κυρίως στο πιστολίδι, το τελικό αποτέλεσμα δεν τον δικαιώνει. Η δράση φαντάζει παράταιρη και χωρίς δραματουργικό αντίκτυπο, οι περιφερειακοί χαρακτήρες παραμένουν στερεοτυπικές απεικονίσεις (της άβουλης συζύγου, του σκληρού μαφιόζου που θα πληρώσει την αλαζονεία του, του αναλώσιμου συνεργάτη που μετρά αντίστροφα εωσότου μια σφαίρα τρυπήσει τον εγκέφαλό του κ.ο.κ.) και δε λαμβάνουν ποτέ την ανάπτυξη που υπόσχεται η αρχή, ενώ η εξέλιξη ακολουθεί απλά την παράταξη επεισοδίων, χωρίς να υπάρχει οργανική ροή από σκηνή σε σκηνή. Εκεί που θα περίμενε κανείς τη σταδιακή, σφαιρική ολοκλήρωση έστω της προσωπικότητας του Κουκλίνσκι, συναντά ένα φιλμ τηλεοπτικών προδιαγραφών (και με πολλές, πάρα πολλές κακές περούκες) που φλερτάρει με το b-movie αλλά στερείται της απόλαυσης που προσφέρει αυτό το είδος.

Παρά τις ικανότητές του, ο Μάικλ Σάνον δεν έχει ουσιαστικά υλικό για να δουλέψει και περιορίζεται σε γραφικούς μορφασμούς και το de facto τρομακτικό του ύφος, που, ναι, είναι αποτελεσματικό αλλά δεν είναι αρκετό. Οι δε υπόλοιποι ηθοποιοί παραδίδονται στην

απειρία του Βρόμεν και ερμηνεύουν με υπερβολή κάθε αντίδραση για να αντισταθμίσουν την ένταση που αποτυπώνεται στην οθόνη - αλλά ποτέ δε φαντάζει αληθινή. Ακόμα και οι διαδοχικές σκηνές φόνων καταντούν αφόρητα... βαρετές!

Στην τελική, το κυριότερο πρόβλημα είναι ότι ο Βρόμεν δεν καταφέρνει ούτε στιγμή να κάνει τους πρωταγωνιστές του ενδιαφέροντες σε ικανό βαθμό ώστε να τραβήξει την προσοχή του κοινού. Εκτός κι αν το ειρωνικό μειδίαμα αποτελεί ένδειξη επιθυμητής αντίδρασης. Δυστυχώς, το «The Iceman» καταλήγει να είναι απλά μια αναιμική εκδοχή των «Goodfellas», χωρίς να ικανοποιεί σχεδόν καμία από τις φιλοδοξίες του κι ερχόμενο σε πλήρη αντίθεση με την πραγματική ιστορία του πρωταγωνιστή του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μόνο αν επιθυμείς να δεις στη μεγάλη οθόνη κάτι που θα έβλεπες μεταμεσονύκτια στον τηλεοπτικό σου δέκτη. Εκτός αν μπερδευτείς και νομίζεις ότι πρόκειται να δεις στο κατακαλόκαιρο ένα... χριστουγεννιάτικο παραμύθι. Σε κάθε περίπτωση, μάλλον θα πρέπει να επανεκτιμήσεις τις εναλλακτικές σου.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FOLLOW

FREE CINEMA

You Tube

ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΞΑΝΑ (2012)

(VENUTO AL MONDO)

★☆☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Σέρτζιο Καστελίτο

Καστ
Πενέλοπε Κρουζ,
Εμίλ Χερς,
Σααντέτ Ακσόι,
Αντνάν Χάσκοβιτς,
Σέρτζιο Καστελίτο,
Πιέτρο Καστελίτο,
Τζέιν Μπέρκιν

Διάρκεια
127'

Διανομή
SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ιταλίδα και Αμερικανός ερωτεύονται τρελά στο προπολεμικό Σαράγεβο και καταλήγουν ζευγάρι παρά τα αρχικά εμπόδια. Που δε θα είναι και τα μόνα. Η αδυναμία τους να αποκτήσουν παιδί, τους οδηγεί στη σκέψη να ζητήσουν τη βοήθεια μιας «δανεικής» μητέρας, η παρουσία της οποίας θα περιπλέξει τα πράγματα στη σχέση. Και ο πόλεμος θα τα κάνει ακόμη πιο δύσκολα.

Όποιος σκέφτηκε ότι η Πενέλοπε Κρουζ και ο Εμίλ Χερς θα έκαναν ωραίο κινηματογραφικό ζευγάρι, θα πρέπει να αποκλειστεί από οποιαδήποτε διαδικασία casting στο μέλλον. Από τις ατυχέστερες επιλογές πρωταγωνιστικού ζευγαριού, η παντελής έλλειψη χημείας ανάμεσα στους δύο ηθοποιούς είναι απολύτως ενδεικτική της ατμόσφαιρας της ταινίας, που χαρακτηρίζεται από την υπερβολή, τον εύκολο μελοδραματισμό, την έλλειψη μέτρου και την απουσία πραγματικού συναισθήματος, παρά τους τόνους κλάματος που ρίχνουν οι ήρωες. Πριν από μία δεκαετία, το 2004, ο Καστελίτο, ξανά με πρωταγωνίστρια την Κρουζ, είχε γυρίσει το **«Μείνε Ακίνητη»**. Υπερ-δραματική, με το ίδιο ζευγάρι σκηνοθέτη πρωταγωνίστριας και βασισμένη και εκείνη, όπως και το **«Γεννημένοι Ξανά»**, σε βιβλίο της - συζύγου του Καστελίτο - Μάργκαρετ Ματσαντίνι, η πρώτη τους συνεργασία έμοιαζε πιο δεμένη και ολοκληρωμένη.

Η δεύτερη φορά δίνει την εντύπωση του άγχους και της υπερπροσπάθειας της ταινίας να πείσει ότι είναι κάτι πολύ πιο σοβαρό από αυτό που είναι στην πραγματικότητα, δηλαδή ένα μελό «Άρλεκιν» για κοινό που θεωρεί ότι είναι υψηλότερου επιπέδου από λαϊκά αναγνώσματα και αντίστοιχες ταινίες. Δεν είναι, όμως. Οι μηχανισμοί της ιστορίας, οι επιλογές της σκηνοθεσίας και οι ασυγκράτητες ερμηνείες με γκριμάτσες, ανοιχτά χέρια στον ουρανό, κραυγές και ποταμούς δακρύων, δεν κρύβουν το γεγονός ότι δεν πρόκειται για

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Η Πενέλοπε Κρουζ μιλάει αγγλικά. Δεν χρειάζεται να δεις το είδος της ταινίας. Το δράμα θα το ζήσεις έτσι κι αλλιώς...

τίποτα περισσότερο από μια κλισαρισμένη μελούρα που μπορεί να σου κάψει τον εγκέφαλο.

Η ζουμερή Πενέλοπε υποδύεται την Τζέμα, μια Ιταλίδα που μιλάει αγγλικά με... ισπανική προφορά και σε ένα ταξίδι στο Σαράγεβο (πριν από τους χειμερινούς Ολυμπιακούς της πόλης) γνωρίζει τον Αμερικανό φωτογράφο Ντιέγκο, που μοιάζει με γιο που έκανε σε εφηβική ηλικία, ή τον μικρό της ανιψιό. Όπως και νά ΄χει, οι δυο τους ερωτεύονται τρελά, ξεπερνούν μέσα σε λίγα λεπτά κινηματογραφικού χρόνου το γεγονός ότι εκείνη παντρεύεται και χωρίζει έναν άλλον και πριν προλάβουν να απολαύσουν την ευτυχία τους, τρώγονται από την αδυναμία τους να αποκτήσουν παιδί.

Τις λεπτομέρειες, της γέννησης του παιδιού από μια όμορφη fan των Nirvana και της φύσης της σχέσης της με τον Ντιέγκο, τις μαθαίνουμε σε διαρκή flashback, όπου χωράει και ο πόλεμος της πρώην Γιουγκοσλαβίας, αλλά χωρίς ίχνος πληροφορίας για το πώς άρχισε, ποιοι πολεμούν, γιατί... Για την ταινία, είναι απλώς ένας πόλεμος- φόντο. Στα flashback, πάντως, μπορείς να απολαύσεις τον αμίμητο διάλογο της Τζέμα με την κοινωνική λειτουργό υιοθεσιών, που υποδύεται η Τζέιν Μπέρκιν.

Τζέμα: Θέλω να τον δέσω πάνω μου με ένα λουκέτο από σάρκα.
Κοιν. Λειτουργός: Τι γεύση έχει η αλήθεια;
Τζέμα: Απαίσια.

Όπως και η ταινία, θα μπορούσε να συμπληρώσει κανείς (και μόλις το έκανε). Εκτός από το κουβάρι συναισθηματικών ξεσπασμάτων, υπερβολών, ερώτων, βιασμών, πυροβολισμών, θανάτων και του τρίπτυχου «ιταλικό πάθος - αμερικάνικη τρέλα - βαλκανική ψυχή» που συνοψίζει τα κλισέ που αραδιάζονται στο σενάριο, δεν μπορεί κανείς να μην παρατηρήσει ένα βασικό εξόφθαλμο λάθος. Το σχεδόν ενήλικο παιδί της Τζέμα παίζει ο Πιέτρο Καστελίτο, γιος του σκηνοθέτη και θετού πατέρα του στην ταινία. Οι δυο τους, ωστόσο, είναι τόσο ίδιοι που είναι αδύνατον να αμφισβητήσει κανείς τη βιολογική τους σχέση!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Έχεις διαβάσει όλα τα βιβλία της Λένας Μαντά και της Εύας Ομηρόλη; Ρίξε μια ματιά και στην αντίστοιχη ιταλική παραγωγή. Η Μάργκαρετ Ματσαντίνι γράφει με την ίδια «οικονομία» και έχει και άνδρα σκηνοθέτη και ηθοποιό να της τα κάνει ταινίες. Αμ πώς!

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK